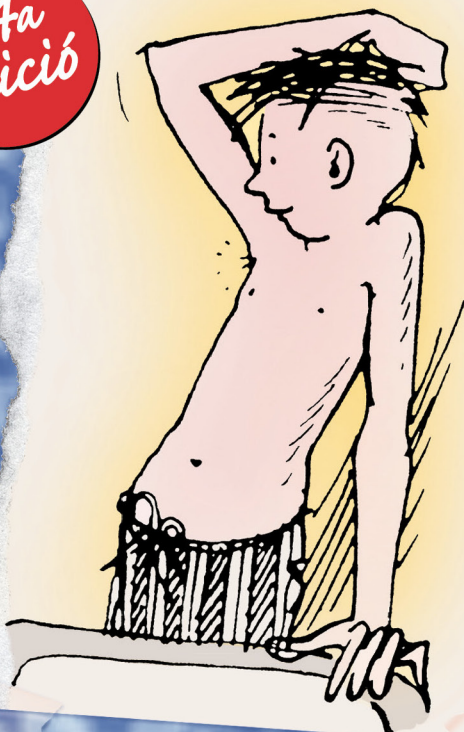

Nov Diari del
JOVE
MANIÀTIC

Aidan Macfarlane i Ann McPherson
Il·lustracions de John Astrop

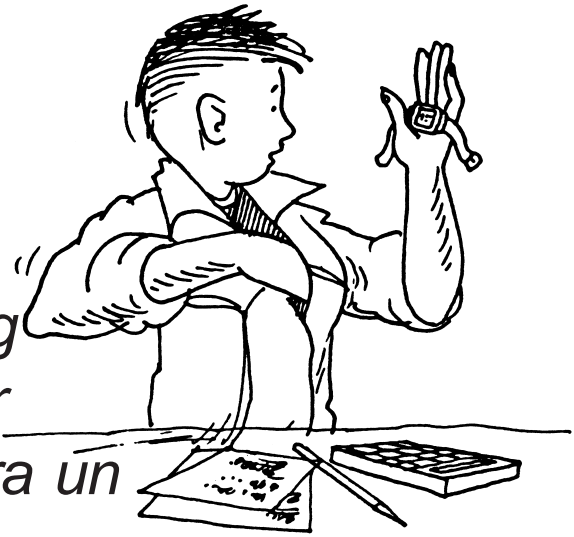
64a
edició

ESPURNA
bromera

1

Com vaig
descobrir
que jo era un
hipocondríac

Dimecres, 11 de gener

Avui, la professora de biologia m'ha tret de polleguera. Vinga parlar de com n'és, de meravellós i eficient, el nostre cor, amb 80 batecs per minut, els quals fan 3 bilions de bombaments durant tota una vida.

He calculat els meus bombaments, multiplicant 80 per 60 per 24 per 365 per 14 = 588.672.000 batecs. La meua calculadora es va quedar sense espai (en necessite una altra de millor).

Em preocupava tot aquest treball que el meu cor ja havia fet; estava segur que això no podria durar. Vaig preguntar a la senyora Smellie si era probable que patira un infart en la correguda camp a través de la vesprada. Al cap i a la fi, l'avi morí l'any passat d'un infart mentre corria per agafar l'auto-bús. Sé que ell ja havia fet els vuitanta anys, però jo estava molt preocupat, no fos cas que es tractés d'un mal de família.

Smellie em va dir que no fos estúpid. L'exercici és bo per al cor i ajuda a prevenir els infarts quan som vells (igual que ho fa NO fumar). Ella no perd mai ocasió de dir-nos com de meravellós és NO fumar. Em va dir que les probabilitats que jo morís d'un infart a la meua edat eren menys d'una entre un milió, en qualsevol cas menys probable que guanyar la loteria de Nadal.

La següent preocupació em va sorgir quan la senyora Smellie observà que, de fet, jo patia un fort atac d'*hipocondria*. Sembla molt pitjor —suposeu que em muira d'açò!—. Li vaig preguntar quins n'eren els símptomes, però no li vaig traure res en clar. Només em va dir que ho «busqués en el diccionari». Potser tindrè temps per a esbrinar-ho, si no la dinye aquesta nit.

Dijous, 12 de gener

Encara sóc viu. He aconseguit arribar al segon dia del meu diari!

El bon propòsit de cap d'any era de començar l'u de gener (només deu dies de retard!). La lectura d'*Adrian Mole* i el fet que la meua mare deixés de sermonejar-me m'inspiraren.

Avui no ha passat res d'especial, excepte que la meua germana, Susie, persistia a discutir amb la mare que Kate i Mary vinguessen a la festa amb motiu del seu tretzè aniversari. Les odie a totes dues (són unes pesades). Mary és la sexta *millor amiga* que Susie ha tingut en una setmana. La mare les durà a veure alguna pel·lícula lacrimògena de Walt Disney diumenge... per quarta vegada. Infantil de veritat, però és l'única cosa que fan. Jo aniré a casa de Sam, en compte d'això.

Encara no m'he mort del mal d'*hipocondria* —potser no és tan greu com em vaig pensar. El pare de Sam ho deu saber (ell hi és un expert).

Dissabte, 14 de gener

Això de la *hipocondria* comença a preocupar-me. Ahir, a l'hora de dinar, vaig entrar d'amagat a la biblioteca de l'institut i vaig baixar el diccionari d'un prestatge quan, en això, entrà el bo de quatreulls, Slogs, l'estudiós de l'institut, que volia saber quina paraula estava consultant.

Jo no volia que s'adonés que tinc una malaltia espantosa... podria ser contagiosa i tots em fugirien. Vaig buscar *EROGEN* en compte d'*hipocondria*. Quatreuells insistí que sabia què volia dir, però es va posar tot roig darrere de les seues ulleres de vidre de cul de got quan jo ho vaig llegir en veu alta (en benefici dels maniàtics sexuals analfabets presents i per l'efecte que li faria a la senyoreta Bellows, la sexagenària professora de música que estava mig adormida damunt d'una partitura):

«Àrees del cos que produeixen excitació sexual, com ara els mugrons, els lòbuls de l'orella, i la part interior de les cuixes».

Avui he ajudat el pare a reparar el cotxe. Tant de bo tinguéssim un BMW 560 com el pare de Sam, en lloc del nostre munt de ferralla, de desena mà, anomenat furgoneta Vauxhall Cavalier!; però és millor que tenir una coenta furgoneta Volvo com la del pare de Randy Jo.

El problema és que la nostra furgoneta no arranca en aquest temps de neu. Sona com si es morís de càncer de pulmó (un poc com el pare tossint als matins després d'una trompa de quaranta dies). L'haviem de posar en marxa per anar a dinar amb la tieta Pam demà. Més valdria que el pare la fes a trossos, en compte de tractar de fer-la funcionar!

Vaig quedar amb Sam més tard per anar els dos amb bicicleta a veure jugar el seu equip de futbol. Hauríeu pensat que jo era Scott, de camí cap a l'Antàrtic, per la manera com la mare insistia que m'abrigués («per tal de no agafar fred»). Em trobava una mica avergonyit i gens aerodinàmic, muntant en la meua bicicleta vella.

Sam té una bicicleta de muntanya amb quadre de titani, equipada amb un canvi Shimano XTR i llantes Maric, un Panaracer Smoke davant i un Panaracer Dart darrere, per no dir res del Pace RC amb 35 forquilles, que no vol deixar-me provar. Diu que li la desfaré. Açò no m'importaria molt si no fos perquè la seua mare el deixa eixir vestit amb el brillant vestit de competició de *lycra* negre «Tour de France», cosa que em fa sentir un ximple.

L'equip de Sam guanyà, però el porter es trencà una cama i estarà fora de joc durant tot el que queda de temporada. Vaig

sentir l'aldarull quan ocorregué. Me'n vaig anar abans que soltessen els bèsties visitants de les gàbies (no comprenc per què els diuen fans). No solament sóc un covard, sinó que també odie la violència.

Vaig pedalejar cap a casa a tota velocitat per ajudar el meu cor a bombar com li pertocava (calcule que ja m'acoste a la fita dels 600 milions de batecs). Vaig tornar a disminuir la marxa per por que allò m'empitjorés el mal d'hipocondria.

Sam vingué a berenar i deixà caure gotes de melmelada del seu bunyol per tot el sofà del tresillo nou. Hagué de llevar-les a llepades, amb pèls de la gata i tot.

A Sam li encanta berenar amb nosaltres. A casa seua, no el deixen mai menjar pa blanc, creïlles fregides, cansalada viada i ou, salsa de tomaca, galetes de xocolate, ni Coca-Cola. Potser la meua mare no és tan dolenta després de tot; o potser he agafat això de la hipocondria perquè menje molt malament.

Susie és una empenyadora quan Sam està per ací (sempre tractant de parlar-li i de presumir). Tracta, fins i tot, d'intervenir en les converses sobre futbol i bicicletes, com si ho sabés tot sobre aquestes coses. Ella solia odiar els meus amics, però ara, de sobte, està sempre damunt d'ells —deu ser allò que els llibres diuen *pubertat?*—. No podria conformar-se amb les xicotetes? No m'abelleix una germana lesbiana, però com ens afectarà això a Sam i a mi?

Discussió amb la mare per la televisió. He perdut la discussió, com és habitual. La mateixa història de sempre —la tele et perjudica els ulls, te'ls enrogeix, et malhumora, et produeix mal de cap, et fa violent, et converteix en un maníac sexual (jo li vaig dir que ja ho era, però açò no va servir de molt)—. No parava: que si no em deixa dormir prou, que veig porqueries, i, en qualsevol cas, que ja havia vist futbol al canal de Via Digital i ho empalmaria amb *Minut a minut*. Deia que el pare no havia d'haver instal·lat mai la parabòlica perquè queda horrible. Ella preferiria ser com els pares de Sam, que rebutgen que el magnat dels *mass media*, Murdoch, destorbe la intimitat de la seua sala d'estar. Cap ajuda de Susie, perquè era futbol, encara que, n'estic segur, ella m'hauria ajudat més si Sam encara hagués

estat per casa, cosa que fa la major part del temps... per a veure el canal esportiu! Tampoc cap ajuda del pare, perquè el seu equip havia perdut (punyeter traïdor).

Encara estic preocupat per LA MALALTIA.

Diumenge, 15 de gener

La mare m'ha fet alçar a les 12. Encara estic enfadat amb ella per la qüestió de la tele. Que hipòcrita! Ella mira *Tómbola*. La mare i el pare no ho comprenen, senzillament. Primer diuen que em cal dormir molt, i després es queixen quan m'alce tard. El seu problema és que no s'aclareixen.

Em vaig marejar en el viatge amb cotxe a casa de la tia Pam. Susie va llegir durant tot el camí. Com ho pot fer ELLA sense marejar-se? No és just. La mare no volia deixar-me seure davant i ningú no volia que obrís la finestra perquè feia fred (fins que vaig dir que estava a punt de vomitar).

La casa de la tia Pam fa una pudor espantosa! (caguerades de gos, pixum de gat, pudor de cervesa en l'àlè de l'oncle Bob, la

tia Pam besant-me amb totes les seues cremes i els seus perfums nauseabunds...). Hauria d'haver-hi una llei que prohibís als adults besar els xiquets de més de dotze anys. M'agradaria saber quines malalties es poden agafar a través dels besos i les males olors.

Sempre he sabut que no puc aguantar l'oncle Bob; ara sé per què. La primera cosa que em va dir fou:

—Veig que tens un poc de bigot, cavaller.

Com si es pogués dir bigot d'allò que m'havia crescut sobre el llavi superior! I, en qualsevol cas, he dedicat molt d'esforç a NO fer cas d'això. Susie i la mare se'n van riure i jo vaig empitjorar les coses posant-me roig. Ja és prou maligne patir aquesta hipocondria, sense que m'indiquen els altres defectes.

Li vaig preguntar a Susie si alguna de les seues amigues tenia hipocondria. Em va dir que sí, que moltes (i que el que a mi realment em passava és que era un hipocondríac). Punyetera setciències!; és pitjor que jo!, però no em vaig atrevir a reconèixer que no sabia què volia dir això.

Dilluns, 16 de gener

Vaig anar a casa de Sam. El seu pare és un especialista que investiga una cosa anomenada *immunologia*, amb animals. M'agradaria saber si va llegir totes les coses de medicina quan era de la meua edat. Tenia l'esperança que em revelés tot el que se sap sobre la hipocondria sembla que ho sap tot, però estava fora, en un congrés. Sam diu que el seu pare hi va sempre que necessita un descans.

Susie convidà les seues amigues a un sopar d'aniversari després de la pel·lícula, mentre jo era fora. Kate ha invitat Susie a passar les pròximes vacances amb ella. Magnífic!

Dimarts, 17 de gener

GRAN DIA. He arribat prompte a l'institut. He sorprès a tot-hom, fins i tot a mi mateix.

Vaig arribar en el moment que Whitton, el conserge, obria. S'estranyà molt de trobar-ME a aquella hora; normalment, em sorprèn entrant d'amagat per darrere dels coberts de les

bicicletes, després d'haver tocat el timbre. Generalment, em trobe entropessant amb un grup d'alumnes de batxiller i de COU, tots fumant. Li vaig dir a Whitton que tenia feina per a fer a la biblioteca. Vaig baixar el diccionari amb les palmes de la mà apegaloses —i ací ho teníem:

«HIDROFÒBIA — aversió a l'aigua, principalment com a símptoma de la ràbia.»

¡Ajuda!, açò era una altra cosa que jo tenia, ja que odie banyar-me...

«HIPNOSI — estat de son profund produït artificialment durant el qual el subjecte només actua sota suggestió externa.»

Vaig començar a preguntar-me si patia totes les paraules del diccionari...

«HIPOCONDRIA — ansietat anormal per la pròpia salut.»

De manera que això era tot. Sóc una persona que té una ansietat anormal per la seua salut i no una malaltia terrible. Quin pes m'he llevat de damunt! —(encara que he d'admetre que HI HA una mica d'això en mi, perquè, pensant-ho bé, en certa manera, estava un poc desil·lusionat pel fet que no em passés res de greu).

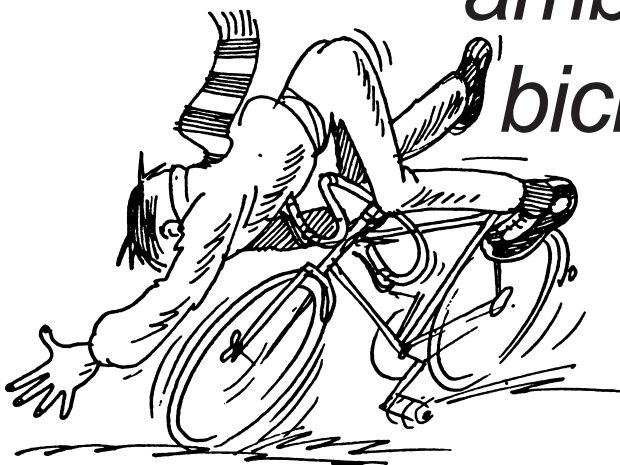
Havia començat a imaginar-me enllitat, en un hospital, amb un munt de bombons i regals, amb la meua família i els meus amics al capçal: la mare angoixada per no haver-me deixat veure més temps la tele, el pare promentent de renunciar als cigarrets, i Sam sincerament penedit per no haver-me deixat muntar en la seua bicicleta nova. Ara veig com podria ser de feliç la vida d'un hipocondríac.

Dijous, 19 de gener

Les notícies no fan més que parlar del terratrèmol. Sort que no hi visc a prop.

2

Trencar la barrera del dolor amb una bicicleta

Dimarts, 24 de gener

Esgotat pel fet de no patir LA MALALTIA. He abandonat el bon propòsit de cap d'any d'escriure un diari.

Dimecres, 1 de febrer

He tingut un accident gros i estic tancat a casa, de manera que tinc una bona raó per a tornar a començar a escriure el diari.

Dissabte passat començà molt bé. Sam va venir a recollir-me i vam eixir amb les bicicletes a visitar una amiga nostra que li diuen Joanna, perquè Sam tenia un disc que ella volia enregistrar en cinta. Van desaparèixer per dalt i em deixaren, a mi, amb la sensació de ser un badoc total. Aleshores, Nick, un altre amic

nostre, arribà i agafà la meua bici; per això, per fer riure, vaig muntar en la de Sam pel carrer. Com que sóc bastant curt de cames, no podia guiar-la i, mentre baixava l'escarpat turó, de sobte, no vaig trobar els frens. Al final de la baixada hi havia una renglera de cases i un revolt tancat a l'esquerra. Quan encara buscava els frens, vaig relliscar sobre una placa de gel que hi havia i vaig xocar contra el rastell. Quan vaig eixir llançat per damunt del manillar, vaig sentir que alguna cosa feia CRAC (un so que havia escoltat anteriorment, no feia massa temps), i ja ho tenim.

La següent cosa que recorde és que estava dins l'ambulància. El conductor i el seu company reien i es contaven acudits. No comprenia què havia passat. Els meus Levi's 501 estaven esgarrats, el braç esquerre estava en una bossa de plàstic inflada, de manera que no el podia moure, i el cap em feia molt de mal. Tot es menejava, i em trobava marejat i dèbil. No sonava cap sirena. Els ATS deien que només l'usaven en autèntiques emergències, o quan els calia una tassa de te urgentment!

Quan per fi vam parar i obriren les portes de darrere, hi havia la mare, plorant, i el pare, amb la cara blanca. El pare començà a proferir paraules grosses i a dir-me que quina cosa més estúpida i punyetera se m'havia acudit, i que si l'havia feta a posta per a preocupar-los, i que per què no pensava aquestes coses abans de fer-les. De veres, quins adults! La mare el va fer callar. Jo volia eixir de l'ambulància sol, només per demostrar que estava perfectament, però els ATS em tiraren enrere, m'embolicaren en una manta roja com si fos un octogenari o alguna cosa semblant i em van traure en una espècie de cadira. Deien que m'havia trencat el braç i que la bossa de plàstic inflada era per a immobilitzar-lo i que no em fes mal. La mare m'agafava la mà bona amb força i el pare anava darrere, a poc a poc, i murmurava que Sam estava furiós per les rascades de la seua bicicleta.

Em van entrar en una habitacioneta blanca i em posaren damunt d'un llit dur. Ningú no semblava molestar-se massa per mi, encara que sentia algú que deia alguna cosa, a fora, sobre una injecció antitètica. La mare hagué d'eixir a preguntar si em podien donar alguna cosa contra el dolor i va tornar dient que la infermera ho sentia però estaven atrafegats. Per fi,

vingué una infermera i em va posar un termòmetre a la boca i em sostingué el puny. Si bé no era tan bonica com les infermeres de la televisió, sí que era igual d'agradable. Em va ajudar a llevar-me els pantalons esquinçats. Les meues pobres cames estaven totes blanques i cobertes d'esgarrapades. El cor quasi se'm parà quan vaig pensar que també em llevaria els calçotets.

Va entrar un home i em féu preguntes sobre l'accident i sobre algunes coses sense cap ni peus, com ara a quin dia estàvem i qui era el primer ministre. Em va examinar els ulls amb una pila, em punxà les cames amb agulles de cap per veure si hi tenia sensibilitat; em colpejà els turmells i després va explorar TOTES les parts restants del meu cos. Finalment, em vaig trobar prou valent per a preguntar-li l'objecte de tot allò. Em va dir que era per a assegurar-se que no m'havia danyat el cervell (com per exemple una commoció cerebral). Resulta que açò és com contusionar-se el cervell, però finalment s'arregla. Les «preguntes sense cap ni peus» eren per a assegurar-se que el cervell funcionava perfectament.

Ningú no semblava haver FET res palpable encara quan entrà una senyora i començà a examinar-me una altra vegada. Jo em preguntava on arribaria ELLA. Em va explicar que l'home era un estudiant de medicina fent pràctiques, i que ella era el metge de veritat i es disposava a fer els preparatius perquè em radiografiessen el cap, per tal d'assegurar-se que cap dels ossos del cap no s'havia fracturat, i el braç també, perquè estava convençuda que, aquest, estava fracturat. Més temps esperant sense que em fessen cas. Vaig començar a voler tornar-me'n a casa, al meu llit.

La metgessa em va ensenyar les radiografies i em va dir que tenia sort de no haver-me abonyegat el crani ni d'haver-me danyat el cervell. Ella va afegir que no comprenia per què la gent no duia cascos protectors quan anava amb bicicleta, ja que cada any es maten 200 ciclistes i se'n fereixen 24.000 a Anglaterra i el País de Gal·les. Si pensava d'adquirir una motocicleta en el futur, HAURIA de dur-ne un. Però, tot i així, cada any es maten 469¹

1. Les estadístiques segueixen referint-se, com totes les altres dades, a Anglaterra i el País de Gal·les (N. del T.).

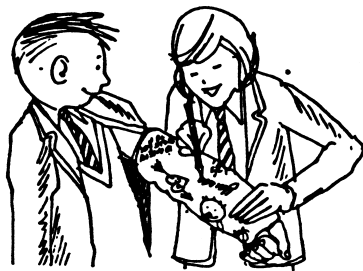
motociclistes en la carretera i se'n fereixen 26.000. Per subratllar el tema, em va contar que ella passava la major part del dia recomponent gent que havia patit accidents, i que, durant qualsevol any:

Un de cada 24 conductors de motocicletes

Un de cada 107 conductors de cotxes

es maten o tenen un accident. No sembla segur, ni tan sols, anar a peu, ja que cada any moren d'accidents de trànsit 1.300 vianants i se'n fereixen 49.000. Açò no inclou, així i tot, altres classes d'accidents com l'ofegament, a causa del qual moren més de 200 infants per any, o els més de 2 milions de persones que l'hospital tracta cada any per culpa d'accidents domèstics. **AUXILI!**

Li vaig preguntar a la metgessa si ella portava el casc protector quan anava amb bicicleta. Es va posar com una tomaca de cap a peus, i no em va contestar. La mare em va fer una de les seues mirades assassines i va dir que li semblava que jo millorava. El pare tornà al treball i la mare es va quedar mentre em posaven, al braç, unes benes blanques humides i pastoses que el calfaven. A poc a poc, les benes s'enduriren i s'allisaren, i em van deixar un esplèndid enguixat blanc i lluent... perquè els meus amics hi escrivissen. L'enguixat evita que els extrems dels meus ossos trencats es moguen, a fi que es restablesquen com cal. Va dir que, potser més tard, podrien substituir-lo per un de fibra de vidre.

I, justament, quan pensava que tots havien acabat, encara hi quedava una cosa més —una injecció antitetànica—. La brutícia dels talls del genoll podria contenir bacteris del tètan.

Aquest podria produir-me trisme, que és un espasme dels músculs de tot el cos, sobretot de la mandíbula, i pot produir la mort fàcilment. La mare em va dir que l'última vegada que m'havien posat la injecció, tenia cinc anys, però només protegeix contra el tètan durant uns deu anys, i aleshores cal renovar-la. Jo vaig dir que el trimestre anterior m'havien punxat a l'institut, però sembla que era contra el xarampió o una cosa així.

Com que la trompada havia estat considerable, em van dir que potser hauria de quedar-me en l'hospital aquella nit. Açò em va fer por al principi; però, després, vaig pensar que podria ser molt divertit, sobretot si tots els meus amics venien a veure'm amb regals. Havia trobat a faltar açò últim amb motiu del meu mal d'hipocondria. No obstant això, em van deixar venir a casa amb la meua mare perquè tot semblava normal, però amb instruccions segons les quals m'hi hauria de tornar a dur si començava a vomitar, tenia un mal de cap fort, veia doble, o m'entrava son a causa del colp al cap. També ens van dir que hi tornéssim si els dits del braç trencat es quedaven insensibles, s'inflaven o es feien blancs o blaus. Sonava horrible, però no va passar res de tot això. Els darrers quatre dies han estat tan avorrits (no és gens divertit jugar a la Play Station amb un braç) que és la raó per la qual escric tot açò.

No ha vingut ningú a veure'm, excepte Sam (per a queixar-se per l'assumpte de la seua bici). De tota manera, Sam al final em va preguntar com em trobava. Després continuà contant-me que una xica de la nostra classe, que li diuen Beth, li anava al darrere, a ell. El pare va dir que jo ja havia patit prou, i que ell pagaria la reparació de la bicicleta de Sam. De vegades, el pare és magnífic. Susie i Sally també han estat comprensives. Encara que no tinc molts amics, supose que tenir germanes és millor que no tenir res.

Dijous, 2 de febrer

M'he alçat matí per agafar l'autobús (el primer dia de tornada a l'institut). Hi vaig ser el centre d'atenció durant cinc segons, mentre tots (excepte Cilla) empastifaven el meu guix amb inscripcions, algunes de les quals em fa vergonya dur-les en

públic. Llàstima no dur-ne un d'aquests nous, lleugers, de fibra de vidre!

Vaig haver de quedar-me assegut, treballant, durant les classes d'educació física. No em sol agradar l'esport, però ara que no puc fer-ne, em trobe marginat. El senyor Jones, el professor d'educació física, s'extasia amb l'exercici i diu que podríem estar quadrats si féssim almenys vint minuts d'exercici tres vegades cada setmana, suficient per a fer-nos suar. Em va dir que, com que jo no tenia res millor a fer, convindria que fos el representant del curs en la revista i que aconseguís alguns articles per al pròxim número.

Quan, per fi, vaig tenir l'oportunitat de contar l'accident als meus companys (amb unes poques floritures sobre la meua valentia i com atreia les infermeres), em vaig adonar que era inútil tractar d'impressionar-los. Va resultar que tots pensaven que havien tingut un accident pitjor que el meu i que volien contar-me'l amb tots els pèls i senyals. Em vaig afartar i els vaig dir que escrivissen sobre els seus patiments per a la revista del centre.

Dijous, 9 de febrer

Una setmana sencera sense escriure. Massa cansat a causa dels meus esforços amb una sola mà a casa i a l'institut. Per sort, encara no han arribat els exàmens finals de Secundària. Tots els professors han deixat de fer-me concessions pel fet de ser un invàlid. Les històries per a la revista són abundants. La quantitat de coses que els solen passar als meus companys de curs!...

Estava jugant a conillets a amagar amb la meua germana i un amic fa quatre anys. Vaig travessar la carretera corrent, perquè em tocava fer de llebre, i en això, un autobús roig i gran, que estava a punt de parar, em va pegar. La meua germana se n'anà a buscar la mare. Ella va venir ràpidament mentre jo corria en cercles. El metge va venir i ens portà, a mi i a ma mare, a l'hospital. Aquella nit, vaig dormir a l'hospital. Només tenia una petita commoció cerebral. L'endemà, me'n vaig anar a casa.

Jan

Em vaig trencar el pont del nas, just pel mig. Estava dret amb el meu germà i ell s'espolsava la pluja del cabell i jo vaig xocar contra ell i me'l vaig trencar. Això em va produir un mal de cap impressionant i em va deixar un nas morat i molt molest. Vaig anar a l'hospital i primer em van dir que hauria d'esperar fins que baixés la inflamació. Després, em van enviar a la clínica d'otorinolaringologia. Ningú no es mostrava massa comprensiu respecte a l'accident.

Tim

Fa uns tres anys, estava passant l'aspiradora pel rebedor. Un tros de paper no pujava pel tub, de manera que el vaig enfonsar amb un ganivet, i em xuclà els dits i m'hi va fer molts talls. També, quan tenia uns deu anys, estava assegut damunt de la pica de la cambra de bany i aquesta es despenjà de la paret i em vaig pegar un colp en l'ull i m'hi vaig fer sang.

Jo

He patit, com a mínim, tres accidents, però cap de seriosos. El primer va ser quan el meu poni em va tirar una guitza en una exhibició, però no em va ferir greument, només em va conusionar i em va fer un poc de mal. Després, un altre poni em va mossegar mentre li lligava la cingla. Açò em va fer més mal que quan l'altre em tirà la guitza, perquè m'alçà la pell i em féu sang. Un altre accident fou quan vaig caure del cavallet i aquest m'arrossegà per la carretera. Muntava una egua poni petita, que la tornava al camp, quan dos xiques s'acostaren corrents per la carretera i la van espantar i l'egua es llançà per sota d'una branca baixa, i em va fer caure a terra. Em vaig enganxar a les brides, i l'egua m'arrossegà uns cent metres. Em feia mal tot el costat i encara hi tinc els senyals.

Sharon

Jo i una altra xica anàrem a fer un passeget pel costat de la via del tren. Hi havia tres xiquets llançant pedres... i una pedra gran aterrà damunt del meu cap. Em van portar ràpidament a l'hospital. Vaig perdre més de litre i mig de sang i em van haver de posar setze punts —sis dins i deu fora—. Hagueren de posar-me cinc injeccions al cap per a insensibilitzar la pell mentre m'hi posaven els punts. Vaig haver de quedar-me en l'hospital aquella nit i quan els meus pares van venir i em van contar la notícia, vaig començar a plorar, de manera que els metges em van deixar anar a casa. La meua germana era present quan tenia la pedra en el cap i la meua cosina, que em va traure la pedra, va dir que veia l'os del cap. Els metges i els meus pares pensaven que em moria perquè, si la ferida hagués estat una mica més gran, me n'hauria anat a l'altre barri. Ara, sempre que veig gent llançant pedres, me'n vaig corrents a casa i crec que aquesta por la tindrè sempre. Si algú em pega un colp en el cap o me'l toca, em torne boja i el faig fora.

Liz

La meua última ferida ocorregué fa poc més d'un mes, quan vaig anar a patinar sobre gel per primera vegada. Sé patinar sobre rodes, però els meus amics m'havien dit que, sobre el gel, era més difícil, perquè rellisques continuament. Vaig anar a patinar amb alguns amics, però, quan em vaig posar sobre el gel, estava molt acovardida perquè, quan tractava de moure'm, m'esvarava. Després, tot va anar molt bé fins que un xic girà per darrere meu i em vaig estavellar contra la tanca de la pista. En caure, vaig posar la mà sobre el terra. Un altre xicot que hi havia dret al meu costat, va patinar per damunt dels meus dits. Vaig començar a plorar perquè em feia moltíssim de mal. Els meus amics em van veure i m'ajudaren a eixir de la pista. La sang brollava dels dits i tota la pell estava esquinçada i l'ungla estava badada i moradença. Després de l'accident, vaig decidir de no anar més a patinar sobre gel —però hi vaig tornar.

Judy

La meua última ferida va ocórrer quan em vaig electrocutar la mà dreta. Em va passar quan encenia una bombeta. Havia usat esmalt de les ungles per a fer-la roja. El resultat de la cremada fou que no vaig poder escriure durant un mes. Vaig haver d'anar a l'hospital, ja que era una cremada per electricitat, que segons sembla és mes dolenta que les altres. Em van haver de fer cirurgia plàstica i em van prendre la pell de la part de fora de l'altra mà. Vaig estar a l'hospital durant tres dies.

Dave

Quan tenia deu anys, vaig trencar amb la mà el vidre d'una finestra. Se'm va desprendre un tros de pell i em portaren ràpidament a l'hospital. Em van dir que m'havien de fer un empelt de pell. Llavors, no sabia què volia dir això... i tant de bo no m'ho haguessen fet, perquè encara en tinc la cicatriu i crec que la tindrè tota la vida. És molt molesta, ja que van prendre la pell de la superfície llisa del braç, i encara s'hi pot veure.

Kate

Baixava un turó amb bicicleta. Anava amb un amic, que marxava davant meu. Hi havia un cotxe davant del meu amic. Ell xocà contra la porta, perquè es va obrir de sobte, i va eixir-ne projectat per damunt i es va fote una trompada al cap en aterrar. Jo li vaig passar per damunt i vaig eixir-ne llançat per dalt del manillar, maleint el conductor com un dimoni. Vaig tocar terra amb una cama sota la bicicleta i l'altra enroscada entre el manillar i el cable del fre. L'individu va eixir del cotxe i va dir que el meu amic estava bé i jo li vaig dir el que pensava d'ell. El meu amic es va alçar; estava lleugerament commocionat, però no molt. Jo vaig agafar la seua bicicleta i la vaig dur a casa, i després vaig anar a la comissaria de policia amb el meu pare i el pare del meu amic. Açò ha confirmat la meua opinió sobre la gent que no mira com cal abans d'obrir les portes dels cotxes.

Tony

Jo vaig tenir un accident amb la meua bicicleta i em vaig retòrcer els collons i m'hagueren de posar seixanta punts a la bossa dels ous...

Anònim (crec que aquesta és de Randy Jo)

Em vaig assegurar que aquest últim cas no li arribés al senyor Jones. Crec que aquest tiot només vol fer el presumit. L'incloc ací perquè crec que és allò que es coneix com a *romanços*.

Divendres, 10 de febrer

Em vaig fer sang al nas mentre me'l furgava assegut al vàter. Sang pertot arreu. Em pensava que em moria una altra vegada.